

Arrest

nr. 214 047 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 3 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hierbij worden medische elementen in hoofde van tweede verzoeker, R.S., aangehaald.

1.2. Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) op 28 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Bij arrest van 29 februari 2016 met nr. 163 122 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 19 juli 2016 beslist de gemachtigde dat de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 onontvankelijk maar ongegrond is. Bij arrest van 6 juni 2017 met nr. 188 026 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4. De gemachtigde neemt op 16 november 2017 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 onontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van 29 mei 2018 met nr. 204 568 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.5. Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Eveneens op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeksters de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoekster en tweede verzoekster, luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S.C.

(...)

nationaliteit: Algerije

+ minderjarig kind:

R.S.

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van derde verzoekster, luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: R.H.

(...)

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

Bij arrest nr. 214 046 van 14 december 2018 wordt de beslissing van 2 juli 2018 waarbij de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, vernietigd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren in een derde middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (eigen cursief)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Deze bepaling speelt wanneer vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling maw in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van éénieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen. Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (Hvj 22 november 2012, C 277/11) en is in casu van toepassing

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekers noch met de gezondheidstoestand van verzoekers

Het administratief dossier laat geen twijfel bestaan over het actueel ziektebeeld en de behoefte van mevrouw [S.], haar handicap en werkongeschiktheid, het ernstig ziektebeeld van [S.R.], de residentiële opname van [S.R.] gedurende een jaar in het UPC Kortenberg, het verplichte toezicht van de jeugdrechtsbank na te leven ambulant plan met verwijzing naar hoogst gespecialiseerde diensten zoals SOLENTRA, ; het bestaan van zeer hechte familiebanden met de meerderjarige zonen [M.R.], [S.R.] en [O.A.] die een verblijfsstatuut hebben verworven, en met hun kinderen (de kleinkinderen en neefjes en nichtjes van verzoekers); de onmogelijkheid voor de meerderjarige zonen om België te verlaten voor Algerije zodat een terugkeer een scheiding van hun familie zou betekenen de werkzaamheden van de meerderjarige zonen, de familiale banden, de in België geboren kleinkinderen // neefjes en nichtjes van verzoekers en hun schoolse opleiding momenteel, de volstrekte afwezigheid van enig familiaal netwerk in Algerije en de afwezigheid van financiële middelen om in hun onderhoud te voorzien, evenals de deplorabele gezondheidstoestand van verzoekers .

[M.R.] zijn legaal statuut en familielevens in België worden door verwerende partij nergens vermeld, integendeel hij wordt verkeerdelijk als illegaal bestempeld door de adviserend arts, terwijl hij vader is van een Belgisch kind op 17 augustus 2017 en hij een aanvraag gezinshereniging indiende, ingevolge waarvan hij een attest immatriculatie afgeleverd kreeg en hij een legaal verblijf verwierf.

Ook over [H.R.], derde verzoekster, wordt met geen woord gerept in de beslissing van verwerende partij niettegenstaande zij onmiskenbaar deel uitmaakt van het kerngezin van eerste en tweede verzoekster. Zij studeert vroedkunde aan de hogeschool en ondersteunt haar moeder en zus in praktische zaken en verplaatsingen.

In dit verband kan ook worden gewezen op de rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen en het artikel 3 van het EVRM. In het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) heeft het EHRM zo de hoge drempel toegelicht die stelt dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili blijkt namelijk dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen. Het enkel wijzen op een mogelijkheid om te reizen, zonder in concreto in te gaan op de ingeroepen argumenten dat [S.R.] onmenselijk of vernederend dreigt te worden behandeld in haar herkomstland omwille van een gebrek aan adequate zorgverstrekking aldaar, kan dus niet volstaan om alsnog aan te tonen dat de gezondheidstoestand op voldoende wijze, en zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in rekening is gebracht.

In deze omstandigheden heeft verwerende partij niet voldaan op de op haar rustende verplichting overeenkomstig artikel 74/13 Vw om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met voormelde factoren

Verzoekers merken op dat verwerende partij wat betreft [H.R.] gewacht heeft met de afgifte van het BGV totdat de ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum inzake de medische verblijfsaanvraag voor haar moeder en zus was genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt in dat ook rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant.

In het verlengde van het arrest van 29 mei 2018 met nr. 204 568 van de Raad, dient dan ook evenzeer wat betreft de bestreden verwijderingsbeslissingen in hoofde van de derde verzoekende partij te worden besloten tot een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar niet blijkt dat alle aspecten van het familieleven in rekening zijn gebracht door het bestuur, minstens niet blijkt dat de ingeroepen hinderpalen op medische gronden met betrekking tot een van de familieleden voor een terugkeer naar het herkomstland op een correcte en zorgvuldige wijze in rekening zijn gebracht.

Zoals de Raad terecht motiveert in voormeld arrest heeft verwerende partij heeft het in de thans voorliggende situatie klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht "om haar bevoegdheid tot het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. De Raad stelt vast dat de verwerende partij door aldus te handelen erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld."

Een nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing ressorteert bijgevolg noodgedwongen ook in een nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij behandelt het tweede, derde en vierde middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de bijlagen 13 gevolgd werden op een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. In het kader van die aanvraag stond het verzoekers vrij om alle documenten over te maken ter staving ervan. Zij tonen niet aan dat zij derhalve niet in de mogelijkheid waren om hun standpunt naar behoren toe te lichten. Bovendien kunnen zij bezwaarlijk voorhouden als zou er voorafgaandelijk aan het nemen van het bevel geen rekening gehouden zijn met de medische situatie van het kind.

Een schending van het hoorrecht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

"De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen."

Verzoekers gaan eraan voorbij dat, voorafgaand aan het nemen van de bijlage 13, een onderzoek gevoerd werd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij ook rekening gehouden werd met de familieleden die in het bezit zijn van een geldige F-kaart. Omtrent het gezins- en familieleven werd als volgt gemotiveerd:

"Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de familieleden die in het bezit zijn van een geldige F-kaart: betrokkenen hebben altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.”

M.b.t. het hoger belang van het kind werd gemotiveerd wat volgt:

Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen op dit moment schoollopen in een lagere of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat.

Een verwijding schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Kinderen ouder dan 18 jaar zijn niet schoolplichtig in België.”

Ook met de gezondheidstoestand werd rekening gehouden:

“Gezondheidstoestand: Uit het medisch advies van onze arts-adviseur blijkt dat betrokkene niet verhinderd is om terug te keren naar land van herkomst.”

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Nu verzoekers in hun verzoekschrift erop wijzen dat de andere meerderjarige broers en zussen een eigen gezinsleven hebben ontwikkeld, op grond waarvan zij in het bezit werden gesteld van een verblijfskaart, tonen zij niet aan dat zij met die familieleden een effectief beleefd gezinsleven vormen in zin van artikel 8 EVRM en dat de beslissingen een schending uitmaken van voormelde hogere rechtsnorm. Verzoekers tonen niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van het bestreden bevel, dat genomen is in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekers niet in het bezit zijn van de nodige documenten. Het determinerend motief wordt door verzoekers onbesproken gelaten en wordt derhalve niet betwist.

Het tweede, derde en vierde middel zijn niet ernstig.”

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari

2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitevinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.4. De verzoeksters verwijzen naar de gezondheidstoestand van tweede verzoekster, S.R.

Uit de beslissingen tot verwijdering zoals deze thans voorliggen, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met tweede verzoeksters gezondheidstoestand, zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014. De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen nog naar een intern document in het administratief dossier waaruit alsnog zou moeten blijken dat de gezondheidstoestand in rekening is gebracht. Hierin kan het volgende worden gelezen: *“Gezondheidstoestand: Uit het medisch advies van onze arts-adviseur blijkt dat betrokkene niet verhinderd is om terug te keren naar het land van herkomst.”*

Blijkens deze gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoeksters' ingediende aanvraag tot medische regularisatie van 3 juli 2014. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel dringt de vaststelling zich op dat inzake de voormelde verblijfsaanvraag door de verwerende partij op 2 juli 2018, op grond van het advies van de arts-adviseur, een ongegrondheidsbeslissing werd genomen waarbij werd ingegaan op de gezondheidstoestand van S.R., maar dat bij arrest van 14 december 2018 met nr. 214 046 de Raad overging tot de nietigverklaring van deze beslissing. Uit dit arrest blijkt dat het onderzoek van de arts-adviseur inzake de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Algerije niet is gesteund op een volledige, zorgvuldige, juiste en kennelijk redelijke beoordeling van de individuele omstandigheden van de zieke vreemdeling, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 2 juli 2018.

Deze ongegrondheidsbeslissing, en het medisch advies waarop zij steunt, moeten dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Dit heeft tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat in het dossier van verzoeksters geen eerdere beslissing van het bestuur voorligt waarin de ingeroepen gezondheidsproblemen van S.R. inhoudelijk reeds werden beoordeeld.

In deze omstandigheden dienen verzoeksters te worden bijgetreden in hun standpunt dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen rekening te houden met de gezondheidstoestand van S.R. Het getuigt immers niet van de vereiste zorgvuldigheid om verzoeksters een bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of de gezondheidstoestand van tweede verzoekster het toelaat terug te keren naar het land van herkomst.

Tevens verwijst de Raad in deze naar de huidige rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen en het artikel 3 van het EVRM. In het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) heeft het EHRM zo de hoge drempel toegelicht die stelt dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili blijkt namelijk dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op

blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen (zie par. 190), quod non in casu.

In dit verband merkt de Raad ook op dat de gedane vaststellingen niet enkel wijzen op een onwettigheid van de bestreden beslissing waarbij de eerste verzoekster en tweede verzoekster bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze onwettigheid strekt zich ook uit tot het bevel om het grondgebied te verlaten van derde verzoekster, en wel nu de verwerende partij niet betwist dat zij nog een gezins- of familieleven heeft met eerste en tweede verzoekster. Voor de derde verzoekster wachtte de verwerende partij zo ook met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, totdat de – intussen weliswaar vernietigde – ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum inzake de medische verblijfsaanvraag voor S.R. was genomen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt in dat ook rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant. In het verlengde van het arrest van 14 december 2018 met nr. 214 046 van de Raad, dient dan ook evenzeer wat betreft de bestreden verwijderingsbeslissing in hoofde van derde verzoekster te worden besloten tot een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar niet blijkt dat alle aspecten van het familieleven in rekening zijn gebracht door het bestuur, minstens niet blijkt dat de ingeroepen hinderpalen op medische gronden met betrekking tot een van de familieleden voor een terugkeer naar het herkomstland op een correcte en zorgvuldige wijze in rekening zijn gebracht.

Zoals reeds werd aangestipt, blijkt uit de gegevens van de zaak de verwerende partij pas tot de afgifte van de bestreden bevelen heeft besloten nadat zij een standpunt had ingenomen over de verblijfsaanvraag op medische gronden van 3 juli 2014. Uit de feitelijke elementen van de zaak blijkt dan ook dat verwerende partij de afgifte van de bevelen om het grondgebied heeft verbonden aan de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen medische toestand. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. In deze situatie volstaat een verwijzing naar de goede rechtsbedeling ook reeds om, in navolging van de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 2 juli 2018 bij arrest nr. 214 046 omwille van een zorgvuldigheidsgebrek, eveneens over te gaan tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen. Gelet op de vaststelling dat de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen dient te worden vernietigd omwille van een zorgvuldigheidsgebrek, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bestreden bevelen eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er kan immers niet worden uitgesloten dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de verwerende partij niet zou hebben besloten tot de afgifte van de bestreden bevelen.

2.5. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel, of van de overige middelen, dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES